National Library of Israel
Doar Hayom - דאר היום, 08.04.1927, page 6

מבעד למסוה

(שעורים בהתרכלות)

ועדין אינכם מאמינים ב־גימטריאות, הא? וכאשר אמרתי לכם, רבותי, בשעה עתה הקודם כי ר א ג י ב בגימטריא „קול היהודים" הכרתי בהטמכם כי מטילים אתם ספק בדברי „בעל־הלוחות" שלי, והנה ב"ה נתקיימה נבואתו והקלפי של אחב"י במגרש הרוסי הלא תוכיח!

ואעפ"י שאיני נביא ולא בן־נביא ולא בן־אבי ואין בי, כמדומני, סימני נבואה אלא מפני שאני גר ברחוב הנביאים, יכול אני לנבא לכם מראש כי הנצחון יהיה אי"ה על צדנו ולא אתבדה חלילה, והא ראיה: בשהלכתי אל הקלפי היה מספרי בין הבוחרים בדיוק 216, שהוא כמנין ראג'יב, ורואים אנו בחוש כי הכל מן השמים. ולא עוד אלא שאחבב"י קראו כלם בפה מלא: „אנחנו לרק־גיב", כלומר: „לרק־ת ן לנו ז כ י ו ת בבלדיה...

ורוצים אתם מסתמא לדעת, תלמידי ותלמידותי, כיצד קיים רבכם ר' עזמות מצות „אתה בחרתנו" בשבוע זה וע"כ אספר לכם בקצרה.

ראשית חכמה—לא רציתי ללכת מיגל ולא זזתי ממקומי עד שלא שלחו לי את המכונית ה ל ב נ ה של הראים בעצמו וישבתי לי בחרחבה בפריץ שלם עדי הגיענו אל המגרש הרוסי ושם פגשוני שני לולבים ארוכים מבני עשרת השבטים שפתחו לפני את הדרך, פזרו בידיהם הארוכות את המופסים והמופסיות, שנתקבצו בארבה לרוב מכל רוחות הארץ לכבוד הקלפי, ואמרו בלשונם, ספק לועזית ספק לשון־קודש: ג'אזן! פנו דרך לראבאי עזמות!

ושתי שורות עמדו לפני השער לכבודי וקבלו את פני בפתקאות אדומות ולבנות ותתבו בידי ובכיסי את הכרוזים משני הצדדים. הניר ה ל ב ן שלהם היה רך, כמובן, ובשהמטירו עלי מבול לבן של ה„סיטרא אחרא" אמרתי לתלמידי בן־לויתי (הם נמצאים ב"ה בכל מקום ומלא כל הקלפי [בפורים!]) בלשון המתוב: עם ל ב ן גרתי והוא ענה אחרי בדברי ההגדה: לבן הארמי אובד אבי היה (כנראה מהנוער־האובד) ובקש לעקור את הכל.

ומה אמר לכם? רבותי?—הנאה משונה היתה לי בשעת מעשה, בראותי לנגד עיני ומבלי מסוה הפעם את המחזה הנהדר על אחב"י, שעמדו בתור, כמו אצל המים להבדיל, שעות שלמות וחכו להכנס אל הקלפי. ומתמת שאיני מחסידי „התור" ואף לא ממסיבת־העתונאים של הרב הכהן המזרחי, ע"כ נזדרזו תלמידי הגבוהים והחביבים והכניסוני ישר אל הקלפי—שלא מן המנין.

הרב בן־צבי ישב בראש וחכם בונדנובסקי למולו. ביניהם צעיר ספר־דרי וחזוק מאד ((כנראה, מחלוצי־המזרח!) ועל ידו ה י א שתחיה, כלו־מר הצעירה שלא העיז הרב בן־צבי להביט בצדה ממש כר' חיים בשעתו, שלא הביט בפני הכתבה העתונאית הנוצרית מלונדון—והרב קרדום מבני עשו ממלא־מקומו של קוריצבסקי, ישב לפני הקלפי...

בקצור, נטלתי את הפתקא הלבנה וכשמתי שם—למה אסמה מכם?—כפי „הכשמעת הלאומית" שלנו, ושומע אני בשעת מעשה את דברי השוטר הערבי המעיר לחברו: „שאטרין אל־יאהוד, בני־היל הם היהודים, כולם יודעים לכתוב!"... ואני השבתי —מי יודע מי ומה כותבים שם לבני־דודנו על הפתקאות בלא־יודעים?... לאחר שזרקתי את פתקתי לתוך החור נתקרבו אלי שני צעירים מתורבשים ודברו אלי בלחש ובעברית. רצו, כנראה, לתת־הות על קנקני ואולם בשיחתם זו על רגל אחת הספיקו להסביר לי כי כל בני־ישמעאל, בני עשו ואפילו בני־ישראל „עמם" ולא עם ראגיב...

וראו זה פלא: השוטרים מבני־דודנו הזדרזו להוציא את הבוחרים היהודים מיד אחר המעשה ושני הבחורים האלה נשכחו בפנים, כנראה בטעות...

כשחזרתי מהקלפי הביטו עלי אחב"י בקנאה גדולה ואני ראיתי לפני גדוד שלם של יהודים. שני אגודיסטים בפאותיהם ובזקניהם והלוץ בלא־יר־מלקה מיניהם, סתם יהודים ממאה שערים והרב אסף מזחיר מתוכם, שני ריביזיוניסטים, ש„החרימו", כמדומני, את הבחירות עומדים על יד אחד ממני־היגי הפועל־הצעיר ומשוחחים בידידות על ראגיב, אחריהם תימני רזה בפאותיו המסולסלות והארוכות, ולא לחוק ממנו אליעזר ילין, וקאהרונה ליבוביץ בלחיו הקשורה...

כשיצאתי אל המגרש נכנסתי לתוך החזית של „מלחמת־הבחירות" מאחב"י.

עומדים שני צעירים בקסקטליך לראשם (מופסים בלע"ז) ומדברים בחם ובהתלהבות ובארבע ידים עם צעיר אחר בעל ירמולקה אדומה, ערי בוש בלע"ז, שעמד לפניהם בניחותא, שמע לדבריהם ואחז בין אצבעותיו שתי פתקאות לבנות של החוסיינים.

ומכיון שעומדים שלשה ומדברים הרי אני הרביעי. התקרבתי אליהם ושמעתי מפי המופסים שלהם תורה שלמה כנגד ר א ג י ב ה„רגרסיסט" ובער החוסיינים ה„פרוגרסיסטים", וביחוד הניחו את כל התוכחה על „בן־צבי", זה הר־אקציונר הנורא, שעשה „יד אחת" עם הבורגנים ימ"ש וביחוד עם הממשלה האנגלית האימפריאליס־טית. בעל התרבוש שאל וחם משיבים, זה פותח וזה גומר ושניהם בקצף לבן בין שפתותיהם, „עובדים בענין" בכל זו כחם, כי מה לא עושה יהודי בשביל פרנסה?

בקצור לאחר שגמרו שניהם אמר להם בעברית:

— הכבר גמרתם ?

— כן !

— .בכן שניכם בוגדים ונבזים !

— ? !

— „אני ע ר ב י חוסייני—אמר להם בעל־התרבוש בעברית — וחנה הפתקאו ; הלבנות בידי, שאני מחלק ליהודים. אני נגד ראגיב אבל בשביל ע ר ב י, ואתם יהודים נגד י ה ו ד י־מ, אתם בוגדים, טפו!" — רקק רקיקה גדולה והפך את פניו מהם.

כסבורים אתם, רבותי, שאחר ה„מי שברך" הזה נתפעלו חלילה המופסים ויצאו מכליהם — חלילה ! חשבו, כנראה, אחר הרקיקה שנשם ירד על פניהם מהעננים... על ידם עמדו שתי מופסיות ועיניהן אש־להבה. אחת פרועה ולא־יפה והשניה נאה, קסקט'ל הראשה, סגרת „יסמין" בפיה וכלה אומר „הפקר".

— שלום לך ר ח ל ! — אמר לה פתאום בן־לויתי, מפקידי מוסד לאומי בעירנו, בפנותו אליה כאל מכרה ישנה, ובשראה, שאינה מכירה אותו ולטשה עליו שתי עינים גדולות הוסיף ואמר:

— מה, האינך זוכרת אותי מ ס ו ב ו ל ק, כשהיית בחנה בורגנית קטנה, ושוחחנו יחד על הציונות, הזאת ר ח ל מ ס ו ב ו ל ק ?... בואי־נא אלינו לבית־הכרם ויחד נשיחה שוב על הציוניות...

—לא—ענתה לו בחוצפה וכמתיא־שת מהפקיד „הבורגני" הזה—ירדת כן הדר ... ובשעת הבירה משכנה ב„דג־המלוח" שלו. והתפרצה בצחוק, פנתה ערפה אל הכנופיה השניה להרביץ תורת מיזוקי בישראל...

והולך אני מחיל אל חיל ומכנו־פיא אל כנופיא במגרש הרוסי ורואה אני את קלוריסקי, שהוא מוקף צעירים ומופסים המבקשים להכנים בו ובזקנו חיפה את תורתם ושכל בונתם היא אך לתקן עולם במלכות לנין „ור" משה קוימא, והנה לקחה אזני שמע שיחה מן הצד.

„חבר" אחד של המופסים—מן החוסיינים—עומד בתוך כנופיא של צעירים וזקנים ומטיף לפניהם מוסר, שהחוסיינים הם הוואטאנים האמתים שהכניסו את היאחוד לארצנו ובצלם הם חוסים, ועכשיו הם מושיטים יד ליהודים האורטודוקסים ול„עמאל" (מעמד הפועלים) כדי לכת „יד אחת" כנגד הנאששיבים. ואם היום בקולי תשמעו—הוא אומר—ותתנו קולכם לג'מאל חוסייני—ויטב לכם ונהיה אחים וידידים... קפץ יהודי זקן ממאה שערים ואמר לו בלשונו:

הן רק לפני שנתים אמרתם : יאהוד „בלאבנא!" ועכשיו אתם אומרים: „יאהוד סחאבנא!" (היהודים ידידינו...), הערבי הסתיר את פתקאו־תיו הלבנות והאדומות ופניו הפכו לבן ואדם גב יחד:

ובשעת הדרישה של המופסים אחב"י מתכנסין סביב כנופיות כנר־פיות ועושים אזנם כארפכסת לשמע תורה מפיהם הקדוש וירושלמי זקן אחד משמיט את הירמולקה הלבנה לצדדין, נוטה אזנו לשמע מה אומרים „השקציב" האלה ובשעה שה„הנ־אים" ממסבבה מתלהבים בקול וכל עצמותיהם תאמרנה ממש לפני הקהל הקדוש והגדול הזה (אגב, מי שרוצה לעשות מפקד של מחוסרי־עבודה בי־רושלם יבוא אל הקלפי !), בשעה זו הולך ר' דוב"צה בעל־גוף מבני עשרתי השבטים ומפזר את כל „החדר" לכל הרוחות, מזמינים את „הרבנים" אל הקלפי מחצר השני ובעל כרחם הם הולכים בלא נידות מזויפים ובלא קול־קורא כנגד הועד־הלאומי והממשלה האמפריאליסטית אלא בלוית שני שושבינין מבני דודנו חוסייני לימין ונשאשיבי לשמאל — ישר לחר־גדיא עד יעבר זעם..

והקב"ה הזן ומפרנס מקרני ראמים ועד כיצי כנים, המציא פרנסה חדשה גם ליצורו. מבין אחב"י בירור שלם: ובשעה שראגיב רץ מבטיח עבודה לאחב"י, הרי המתנגדים שלהם זרילין ומקדימין לתת עבודה ל„חארת־אל־תאנאפ" שלנו ומשלמים בעין יפה בעד חלוקת הפתקאות שלהם שילינגים שלמים:

עמד במגרש הקלפי יקר עני מערבי וחלק פתקאות לבנות ואדומות מזויפות של החוסיינים. מה עשו אחב"י ? — הלכו והוציאו מירו אחד אחד את כל הנירות וקרעו אותם: כשנגשתי אליו ולקחתי ממנו שני גליונות אמר לי בתחנונים :

— אדוני, אל יקרע אותם לעיני הגויים פן יראו ולא ישלמו לי את ש כ ר י ...

ולא עוד א ל א שפתחו „בורסה" שלמה בעירנו לימי הקלפי ואחב"י מצאו ח פ ץ ב„מניות של שכנינו מחסיטרא־אחרא, וגם אברהם אבינו מחנכי ה ס נ ה ד ר י ן וחבריו הל־מו בסערות־תימן ורבו הקופצים עליהן וע"כ עלה מחירן במשערה — כך אומרים — ביום האחרון בצהרים עד 2 לירות ולפני נעילה עד 5 לירות!.. וחשבתי בלבי : הוי, מי יתן לי לכתפ"ח אלף קולות, הייתי מוכר את כלם ומע־מיד את עצמי למועמד בתור ראיס י ה ו ד י של הבלדיה...

ואחדים מאחינו הבוכרים והתימ־נים מבעלי „חזה"ר" שלנו התחילו לומ־דים „ק ב ל ה" מעשית עם שכנינו המתנגדים, ומהראוי שהועד־הלאומי ילמד קצת קבלה ע י נ נ י ת אחר הבחירות ויבאו אחינו אלה על שכרם בזכות הרמ"ק..

והאוטומובילים יחפזון ופתקאות וכרוזים חוסניים, יאחזון ויאמרו : „הלאה נשאשיבי !" „פליסקוט ראגיב" והקול קול מופסים בתוך האוטומו־בילים...

ובינתים הביא לי תלמידי קול־קורא חדש כנגד השתתפות היהודים בבחירות ועל ההתום, נחשו מי ? — „ציונים חרדים".. ושואל ר" עזמות: איזו ירמולקה חופפת על הכרזו הזה ומאיזו קרן היא נזונה ? ואולי, מי יודע ?— יד הסיטרא־אחרא באמ־צע? אולי „פרובוקציה" של שכנינו יש כאן ? והלא למדו ב"ח את מלאכת הזיוף והחקיו יותר מאתנו, והתוהם העצוו והגדול עם ה„מגן־דוד" של החר־מיינים והשם המפורש של „אשר חיס־לוף" (אולי „אשר קדשנו במצותיו"?) — הלא יוכיח" !...

וצרכי עמך ישראל מזרבין ומב"ש בערב־פסח ומה לא עושה יהודי בש־ביל מצות לפסח, אלא שבמצות .אלו יבוא גם מ ר ו ר, וכל אוכליו יהיו כנצר נתעב וכבלי אין ח פ ץ בו..

ופרנסה — שאני ! גם בעל הר־פום הגדול בעירנו הדפיס לשני הצד־דים את הכרוזים על גיר אחד ובאו־תיות שוות, לקיים מה שנאמר : אחז בזה וגם מזדיסיין אל תנח את ידך, ובלבד שיבוא ע ז ר י מחני תרי צדדין..:

ואת זה לעמת זה עשה אלהים : בשעה שאחד מהם היה ממית את עצ־מו כדי למשך את היהודים בפאותיהם אל הקלפי של ראגיב, הלך שותפו ונתן יד לפושעים בלא יודעים לקיים מה שנאמר : לכו והתפרנסו מזה ומזה !..

* * *

ורק עינא בישא שלטה בקלפי של בני־עשו בגן־העיר. ביום הרביעי עבר־תי שם עם תלמידי וראינו את השוט־רים מבני־דודנו ומעשרת־השבטים שהם ישנים ונרדמים מרב שעמום ומ־אפס מעשה. ואמרתי להם : ראו מה בין בני לבן חמי, שאחב"י נלחמים ביניהם מלחמת שפתים, מתוכחים ומתנגדים ביניהם בהלכות טרוצקי והוסייני, וכל גדולי הקציני עומדים ומשגיחין עליהם, שלא יבאו חלילה לידי קטטה ומריבה ומהלומות. אך להנם אמרו על אחב"י שהם „אוולאד לא־מיתה" — אדרבה !

והנה למחרתו ביום החמשי, גדל הרעש והרגז בגן־העיר ובעידן־דריתחא עשו ביניהם „פיף־פאף" ולכבוד יום־טוב חלקו ביניהם ממתקים ובובנוים גדולים וחמים, שיצאו מהתנור, ולא היו רגעים מועטים והופיעו המחותת־נים הע־קריים, ר' דובצה שיחיה ור' אברהמ'ל דבי־קושטא ובראשם הלולב הארוך, והובילו את החתנים ברב פאר והדר והחזיקו שבעה בריונים משני הצדדים, בני ז'ון ובני ז'יט, בשוטר אחד והלכו לפניו שלוביי־זרוע, פניהם צהובות, מרעים אהובים וכחתנים יוצ־אים מחופתם ישו אל החד־גדיא, וס־ביבם נשעה מאד...

אין מה לדבר : ירושלם שלנו הולכת ומתקדמת, זכינו הפעם לבחי־רות כמו בעולם הגדול, ממש כמו שם בארופה ובמדינות הנאורות, שאין התונה בלא קטטה ואין קלפי בלא שפיכות־דמים. וכנראה, שזוחי רק הראשונה שבעשר־מכות ובשעת ה„ח־גדה" יהיו לא יעלה ולא „יבוא — מכת בכורות, ואולם שומר פתאים ה"—אש ביניהם, שטן ביניהם ושלום על ישראל !

* *

ועכשיו — קטע קטן בשביל ההיסטוריה .

רבים מתלמידי העולים החדשים ואפילו מבני־הארץ טועים לחשב כי זוחי הפעם הראשונה, שזו־מתה עיה"ק לבחירות לעירייה והם מב־רכים ברכת „שהחיינו". ואולם צדק החכם מכל אדם, שאמר: אין כל חדש תחת השמש בירושלם, ואפילו בימי עננים וגשם כימי הקלפי שלנו.

רק לפני 17 שנה, בדיוק בזמן הזה, בסוף אדר תר"ע, היו ה ב ח י ר ו ת ה ר א ש ו נ ו ת של ה ע י ר י ה בירושלם, בימי ממשלתו של הדוד ישמעאל. אז נבחרו מבין אחב"י ר' דוד ילין, בתור „הערבי" המומחה לבית־ישראל, ר' יוסף אלישר (אחיו הגדול של יצחק נבחרנו) בזכותו של זקנו החכם באשי ה' יעקב אלישר זצ"ל והסוחר ר' רחמים מזרחי, בתור סוחר הגון (אליהו שמאע של אז) ופועלים ב"ה לא היו עדיין, אז ברושלם.

וכמו היום כן גם אז היו שתי רשימות ערביות : אחת של ה ח ו ס י י נ י ם והשניה של ה נ ש ש י ב י ם, בראש הרשימה החוסיינית עמד סעיד אפנדי אל חוסייני ובשניה —ראגב נששיבי, ואז לא היה עדיין ביי... ואז נבחר סעד אפנדי אל חו־סייני — 650 קולות וראגיב נשאר בחוץ— אך ורק בעזרתם של היהודים! וכ"כ למה מפני כי החוסייני הלז נטה אחרה לאחב"י, ואביו של בן־אב"י כתב אז מאמרים נלהבים — „אני לחוסיי־נים"— ידיד ישראל !

ולא עוד אלא שכל אחב"י נתאחד דו, כמו עכשיו, ועשו „יד אחת"— הר' ישראל ד"ב פ ה' ו מ ק י ן בעל „החבצלת" (מעין אגד"י של אז) נתאח־חד עם ע נ ת ב י ושאר ההפשים מבין האשכנזים והספרדים והצליחו להע־ביר את היהודים וגם הגויים שלהם כי חוץ מסעיד אפנדי אל חוסייני נבחר גם אברהים נגיב ממשפחה זו.

ולאחר הנצחון הגדול של היהודים השתוממו שכנינו וקראו כלם בקול : „שאטרין אל־יאהוד, בראוו עליהם !" (יכלנים הם היהודים. הידד להם !), ויתר דמרי הבחירות החן וגבורות ישראל בימי ה„טערש" הלא הם כתובים על דפי „האור" עד היום הזה.

ואולם לא לעולם „חוסין" ישועות ומשעה שהתחילו חסידיו של רבי משה מזמרים ומיחה של יאהוד כלאב־נא' והזקן בכבודו ובעצמו טלטל את עצמו אל הר' מפא בנגדנו — שקעה שמשם של החוסינים וזרחה שמשו ע' נ ש ש י ב י ש ר א ל אעפ"י ש... וכלנו אומרים : „אנחנו לראגיב אבל לא לרק־גיב" !..

איך אומרים המומרים המודרנים שלנו „בכתובים" ? היסתוריה חוזרת של עכשו, או כמו שאמר כיפר אחרי שאני שייך לסניף הסופרים בירושלים (הרי, היה שמו) : כבר היה רעו־למים !

* *

אבן חק מנוול הוא בעולמנו זה : ביזנים אין ביזנים ! מנהל המספרו יצא פתאום להתחרות לנבחרים שלנו ובתוכם גם אביו כידוע והוציא רשי־מה חדשה שנבחרה ע"י כל קהל המ־עשנים באפן אוטומתי ושעליה בא המ־כם מכל העדות והמפלגות אפילו מא־גודת ישראל.

ואלה שמות הנבחרים :

אמיר
חנון
חיאט
לטיף מוהב
וסמסון אל שרק.

* *

ומשניטלה הנבואה מישראל באר־צנו נתנה לעתוננו בוורשה, והא ראיה :

בשעה שאנחנו עומדים בשמונה לאפריל בערב וכולנו במערכת ובתוכם רבכם עזמות יושבים על גחלים ומצפים בשבעים ושבע עינים לתוצאות הקלפי כדי להודיע לכם ביפה שעה קודם — בשעה זו אנו קוראים בהצפירה מוור־שא עוד מיום 25 מרץ את תוצאות הבחירות לעיריה בירושלם וחם בן־צבי חיים סלמון יצחק אליאם ואליהו שמי (הטעויות האלו הפעם אינם של הבחור־הזעצער, שלנו !)

התפלא בותר הוא „שתוצאות הבחי־רות האלו נודעו — לפי דברי העתון הוורשאי — בשעה מאוחרת בלילה". הכל רק שהעתון הזהיר הזה קא דיי־ר להודיע לנו גם באיזה אשמורת הלילה הגיעו התוצאות לאנשי ירושלים ?

* * *

מרגע זה נכנס אלי בעל־הגמטר־יאות בלי נשמה והודיע כי מספר הקו־לות של היהודים בקלפי עלה ל־1218 ובגמטריא : **ראגב נאשאשיבי — ראים הכלאדיה**

* * *

ובלכתי בבקר אל הקלפי נפגש בי מורה עברי מטמריה, שבא לועידת המורים, לבוש בגדי קיץ ורוגלי כלי מקור.

— הידעת כפני מה הורה היום אצ־לכם בירושלם" ? — שאל המורה הארוך בקולו המטרטר — מפני כי שלמו למורים רק את המשכרת של אוקטובר ונובמבר ואנחנו כבר כמעט במאי...

— „מן השמים נלחמים לכם" — עניתי לו — ולך מחר וספר את ה„חכמה" הזו לקיש...

ומחמת שעודנו עייף מהדיוגים של „האהל", שהעלו בחכתם הפעם את ה ל ו י ת ן ה א מ נ ו נ ת י יהחד־יוונותי (את הצד החומרי צריך לשאל מכהנא מוכר הבריטים במשרדו הי־פה) וממהר אני לרוץ אל הקלפי בש־עת הנעילה, ואגב אורחא גם אל התע־חו כות היפות של ד א ו ב ן ו צ ר ק ר מ ן, וביחוד מכין אני לי סמוקינג חדש לכבוד הנשיא מסריק ש„בוא היום לעיה"ק שלנו ולא יאמר עוד אצלנו „מא־פי מאסאריק". ומחמת שערב־פסח בעו־לם ולא השגתי עדיין ג"ח לצרכי הפסח וביחוד לארבע־כוסות מהיינות המובחרים של „הכרמל המזרחי" — חנני מקצר הפעם, ואי"ה בשעורי הבא, אגלה לכם אחר הקלפי — גם סודות מן החדר ומבני דודנו לפ נ י הקלפי, ולע"ע צריך להתכונן לבעור „חמץ" של חבריהם ועמיתיהם של החוס־יינים שלנו...

עזמות